

Ո՞վ է Հ Ո Ս ...

Հայրիկ Արփուգոյի յիշատակին

Ո՞վ է հոս,
 — Ան որ կար ու չըկայ,
 Քայնալուով մի Աւսարհ,
 Մարած զոյգ մ'Արեգակ ...
 Երէկ էր որ դեռ ան՝
 Յուներու էր Մասեան,
 Սէրերու սրբովայր,
 Երազի օրօրան ...

Ի՞նչ կայ հոս,
 — Միջոց ու ժամանակ
 Գոյութիւն չունին հոս,
 Մարած են ամէն լոյս,
 Զի լըսուիւր ոչ մէկ ձայն,
 Զի թովեր ոչ մէկ Յոյս ...
 Անսահման, անուահման
 Լըռութիւն է միայն:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Շ Ք Ե Ր Թ Ի Ն Դ Է Մ

(Հայ պատանիներուն)

Շներքն ահա կենսավառ պարմաններուն հայկազեան,
 Պատահութիւն ու խոստում ու յոյր մեր ապագայ.
 Խիստն ու րֆիջ կենսութեան անոնց դէմքին կը շողան,
 Զանոնք գրկել մի առ մի ու համբուրել ինձ կու գայ:

Սերունդն է այս նոր որուն աչիւրուն մէջը չկան
 Քախիծն ու ստուերն անարգ մեր որբութեան, զուլումին.
 Նայուածքն անոնց երազուն՝ կ'այլէ բոցը կարօշին,
 Ու օրերուն աւելոս՝ համբոյրներէն կը խայտան:

Վաղուան Հայերը ահա, խոստմալի, առնական,
 Իրենց ժայռէ հաւաստով, կամփով իրենց պողպատեայ
 Պիտի փերեն անպայման նակասագրի ժանս շրթան,
 Մրտնոն մէջ բռնած բարձր՝ զոյգ Մասիսներն հեռակայ:

Հազար ապրիլ, քաջ ճղաք, մեր կարօշին չափ երկար,
 Ըլլան սրտերն ձեր վահան՝ նիւթերուն դէմ ոսոյսին,
 Որ երբ դառնաք բոյնը ձեր՝ ինչպէս առուակ մը վարար,
 Զեր հայլերուն առջեւէն մեղր ու կաթ միտք բխին:

1981

Գ. ՃԱՐՏԱՐ